

Archiepiscopul și metropolitul

ANDREIU baron de ȘAGUNA.

*„Tu Dómnne scii, că cătră scopul meu
a alerga doresc: pre Români transilvã-
neni din adêncul lor somn să-i deștept,
și cu voie cătră tot ce e adevărat, plăcut
și bun să-i trag!“*

Șaguna, la sântirea sa de episcop.

Rari bărbați mari sunt, cari să-și védă recunoscute meritele, după adevărata lor valóre. Din contră, cu cât mai mari și mai salutari sunt faptele lor: cu atât mai neplăcuți și mai odioși chiar se fac ei inaintea ómenilor, pentru acele-și fapte. Ei, in loc să se prețuască după merit, se véd de cele mai multe ori desconsiderați din partea acelora chiar, cărora le făcură cel mai mare bine: se véd calumniați, innegriți, trași in tină și amăriți până la suflet, de cătră frații lor, de cătră fiii lor chiar, cari se indulciră mai mult din fructul luptelor și ostenelelor, din generositatea lor. Mai mult, ura și invidia celor rei și puținii la suflet se duce așa departe, încât numai mórtea, sentința de mórte! asupra celor cu caracter nobil și spirit luminat, le póte indestulí orbía. Un Socrate, n'a trebuit să bea păcharul morții, pentru ca să satisfacă sêlbătăcia contimpuranilor? Insuși Christos, Dumneđu-omul, n'a trebuit să móră mórtea crucii, pentru ca să astêmpere patimile celor ce strigau: „Ia-l, ia-l rěstignesce-l pre